

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4583/09

בפני: כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט י' דנציגר

העותרים: משה אלפרשטיין ואח'

נגד

המשיבים: 1. שר הפנים
2. מינהל מקרקעי ישראל - מחוז חיפה

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרים: עו"ד א' אליעז

בשם המשיבים: עו"ד א' אמיר

פסק-דין

השופטת ע' ארבל:

1. העותרים הינם בעלי זכויות בגושים שונים ובחלקות שונות במקרקעין באזור "פארק הכרמל". ביום 26.5.71 הכריז שר הפנים על המקרקעין כגן לאומי וכשמורת טבע. דבר ההכרזה נודע לעותרים, לטענתם, רק בשנת 1987. ממועד זה ניסו העותרים לפנות לגורמים שונים על מנת להגיע להסדר בו יקבלו העותרים קרקע חלופית, או ימכרו את זכויותיהם במקרקעין לרשויות, אולם כל ניסיונותיהם עלו בתוהו. לפיכך פנו העותרים בבקשה להארכת מועד להגשת תביעת פיצויים בגין שינוי ייעוד המקרקעין בהתאם לסעיף 197 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965. בקשתם זו נדחתה בשל ההתיישנות החלה על העניין, ואף ערר על ההחלטה נדחה. בעקבות זאת הגישו העותרים ביום 31.3.97 עתירה לבג"ץ בה ביקשו לאשר להם הארכת מועד להגשת תביעה לפיצויים או לחלופין מתן קרקעות חלופיות לאלו שברשותם. העותרים מציינים כי העתירה נדחתה נוכח השיהוי הרב מאז ההכרזה על התוכנית ועד להליכים שהחלו העותרים לנקוט בנושא. עם זאת, טוענים העותרים כי בית המשפט המליץ על פיצויים

בדרך של ריכוז זכויותיהם בפארק באזור אחד וקבלת היתר לשימוש בקרקע על-פי התב"ע החלה על הפארק. לאחר שפנו העותרים למשיב 2 בבקשה ליישם המלצה זו נענו בשלילה. לפיכך הגישו העותרים עתירה זו בה הם מבקשים כי נורה על ביצוע חילופי קרקעות באופן שכל זכויות העותרים תרוכזנה באזור אחד.

2. המשיבים סבורים כי דין העתירה להידחות על הסף ולגופה. לטעמם עתירה זו מהווה הטרדה לשווא של בית המשפט, בהיותה זהה לעתירה הקודמת שהוגשה באותו עניין. עוד הם סבורים כי העתירה נגועה בשיהוי כבד ובלתי מוסבר, וכי הינה כוללנית ונעדרת פרטים באשר לזהות המקרקעין נשוא העתירה. המשיבים סבורים כי גם לגופו של עניין לא הוכיחו העותרים כי ניתנה להם הבטחה כלשהי לחילופי קרקעות, וטוענים בנוסף כי מדובר בהחלטה סבירה ובלתי מפלה.

3. דין העתירה להידחות. עניינה של העתירה הובא בפני בית משפט זה בעבר, והוסכם על מחיקת העתירה. טענת העותרים בדבר המלצת בית המשפט אינה מעוגנת, וממילא מדובר בהמלצה בלבד שאינה מחייבת. יתרה מכך, העתירה נגועה בשיהוי כבד ביותר. גם אם אתעלם מהזמן שחלף מאז ההכרזה על המקרקעין כגן לאומי, בשנת 1971, או למצער מאז המועד בו נודע לעותרים, כטענתם, על ההכרזה, בשנת 1987, ועד להגשת העתירה הראשונה רק בשנת 1997, לא ניתן להתעלם מהזמן הרב שחלף מאז פסק הדין בעתירה הראשונה ועד להגשת עתירה זו. למעשה, מהעובדות שמוצגות על-ידי העותרים עצמם עולה כי ממתן פסק הדין ועד לפניה ראשונה של העותרים למינהל מקרקעי ישראל בבקשה לחילוף קרקעות חלפו כשש שנים. שלוש וחצי שנים נוספות חלפו מאז פניה זו ועד להגשת עתירה זו. במצב דברים זה ברי כי דין העתירה להידחות מחמת שיהוי כבד בהגשתה (בג"ץ 8485/05 חסונה נ' שר הפנים (לא פורסם), 11.12.05)). העותרים ישאו בשכר טרחת עורך דין בסך 10,000 ₪.

ניתן היום, ו' בשבט תש"ע (21.1.10).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט